

«Горе вам, що смієтеся нині:
ридатимете бо й плакатимете».

Намучене серце бажало спочину:
Давно у душі я спокою не чув, —
І в тую журби й сумування хвилину
Я книгу велику святу розгорнув.

І в книзі читаю я: «Горе вам буде,
Усім, хто сміється, радіє в сей час,
Бо сум колись тяжко пригнітить вам Груді
І плач та ридання обгорне всіх вас!»

Тоді наші сльози і муки великі
В душі наболілій я благословив,
Бо я зрозумів, що не згине вовіки
І Ні одна з тих сліз, що народ наш пролив.

Бо сум той гнітючий, ті муки та сльози
Нас всіх приведуть до днів інших ясних,
Таких, коли згинуть навіки морози
І в барвах засяє весна золотих.

А ви, що тепер смієтеся, довіку
Не будете знати сподіваних днів:
Ви в темряву всі впадете у велику,
Де плач тільки й скрегіт страшний од зубів.

І праведна буде довічняя кара, —
Сміялись бо й радість тоді вам була,
Як горя та муки гнітючая хмара
Над людом безщасним лягла!

1886.

